

Ett smakprov ur nästa...

Fortsätter min mjuka promenad genom staden. Runt mig svävar medborgare som knävdar i dånande vakendrömmar om den avbetalningsfördunklade platt-teven som ska borras upp på väggen ikväll. Om de har tur så kanske deras partner vill ha ett monotont samlag när barnen har somnat. Ett pliktmässigt slaskande för att hålla familjeillusionen vid liv i den bankägda radhuslängan.

Framför mig slås en dörr upp. Ur den kommer det en grupp med uniformer. Både kvinnor och män. Deras miner är buttra och ögon är kalla. Lappisor som är på väg ut för att säkerställa vår stads budget. Den sista parkeringsvakten är så upptagen att se kall ut att han inte vänder sig om för att se att dörren går igen. Min fot glider in emellan och stoppar ljudlöst dörren.

Anders? Vad sysslar du med nu då? Olaga intrång! Nej då, jag är lite nyfiken. Ska bara kolla runt lite. Sluta rota runt i klädsåpen nu. Det kan ju komma någon. Lugnt, har hörsel som en fladdermus och syn som en pilgrimsfalk. Jag hör och ser allt. Fan, det där lät ju nästan som Ali, men ändå inte. Nej, det lät inte som Ali. Bara jävligt sjukt.

Hittar det jag söker. Uniformen sitter perfekt. Nu ska det utövas vulgärmakt. Missbrukas till den yttersta spetsen av galenskap. Tittar på mig i helkroppsspegeln. Jag är stilig och förtroendeingivande. Det är en ny parkeringsvakt i staden och det kommer alla bilburna medborgare bli varse om.

Jag maktgår. Låter min järnblick träffa alla som jag möter. Alla jag passerar har något föraktfullt i blicken. Parkeringsvakter är en hatad yrkesgrupp. Men idag har lappisornas Messias återvänt. Han ska återta och ställa saker rätt. Det är slut på empatin. Folk ska äntligen få veta vad det innebär att få böter.

Står på post. Som en krigare som väntar på att den andra parten ska bryta fredsöverenskommelsen. Lyset slår om till rött. En bil stannar rättstroget och naivt vid trafiklyset. En avskyvärt blå BMW som troligtvis kostar mer än vad jag kommer tjäna under resten av mitt liv. Den yttersta äckelheten.

Jag kladdar ner hans reg-nummer och skriver åttahundra kronor på böteslappen. Kliver ut i vägbanan med bestämda steg. Tar tag i vindrutetorkaren sätter fast lappen. Ger personen bakom ratten en iskallblick fylld med besvikelse.

Föraren är hypnotiserad av lappen som sitter på hans framruta. Han stirrar med sina trötta fiskögon i trettiofem sekunder innan den heliga polletten trillar ner. Den bötesfällde kör fram sin dyra bil för han vill ju inte störa övriga trafiken. Han är ju svensk och ordningsam. Föraren sliter av sig säkerhetsbältet och kastar sig upprört ur den vulgära tyskbilen.

– V-VAF-VAFAN GÖR DU?

– Jag gör mitt jobb.

– DU KAN JU FAN INTE LAPPA MIG VID ETT TRAFIKLYSE. RÖKTE DU HEROIN I FIKARUMMET INNAN DU GICK UT PÅ DIN RUNDA? JÄVLA DÅRE!

– Nu ska vi lugna ner oss lite. Finns ingen anledning att skrika. Jag följer bara lagen. Lyder order.

– DET SA FÅNGVAKTERNA I TREBLINKA OCKSÅ. JAG TÄNKER FAN INTE BETALA DEN HÄR SJUKA BÖTERN.

Där kom signalen. Jag byter läge. Skiftar känsla. Slänger mitt block i backen och sätter mig ner.

– Det där var droppen. Jag orkar fan inte med det här jobbet längre. Tror du det är kul att bli spydd på varje dag? Tror du jag njuter att bli kallad nazist?

Tårar rinner längs mitt ansikte. Jag låter kroppen gråtspasma kraftigt. BMW-mannen kommer av sig helt.

När en vuxen man gråter öppet inför en annan man uppstår alltid ett vakuum. En tidspaus där all ilska och hat kvävs.

– Asså. Det var inte meningen att göra dej ledsen. Men jag har aldrig hört talas om att man kan få böter vid ett trafiklyse. Jag blev bara väldigt förvånad.

– Så förvånad att du ansåg dig tvungen att jämföra mig med en krigsförbrytare? Det är inte jag som stiftar reglerna. Jag vill inget hellre än att skaffa mig ett normalt jobb. Har fyra barn att försörja och pengar växer inte på träd, alla fall inte mina träd. Men sånt bryr du inte dig om. Du glider bara runt i din halvmiljonsbil och spottar på alla som råkar störa dig i ditt statusbaserade liv.

Jag sitter med ansiktet i händerna och hulkar som ett barn som just sett sin kanin bli uppäten av grannens hund. Herr BMW står nervöst med sin böteslapp i handen. Han tittar på beloppet. Kanske räknar han efter hur många öl det blir.

– Jag är verkligen ledsen. Det är ju inte ditt fel hur reglerna är, säger tyskbilsägaren med skamsen röst. Snyftar och tittar på honom med tårfyllda ögon. Snor och tårar har blandats och skapat en tragisk förening i ansiktet. Det börjar bli dags för dödsstöten. Den sista kniven i den halvfeta medelklassryggen...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren A.Q.S med Poeter.se id #1375 innehar upphovsrätten